

Arrest

**nr. 100 054 van 28 maart 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 april 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op dezelfde dag.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 juni 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 juli 2012 en 17 oktober 2012.

1.3. Op 31 oktober 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soennitische moslim te zijn van Arabische origine geboren in Tikrit. Van kleinsaf zou u echter steeds in Bagdad (Centraal-Irak) gewoond hebben.

Volgens uw verklaringen zouden u en uw familie na de val van het regime van Saddam Hussein in 2003 gevisieerd zijn door de Koerdische Democratische Partij omwille van uw vader zijn functie tijdens Saddam's regime als Brigade-Generaal bij de Iraakse veiligheidsdienst. Om deze reden zou uw vader ontvoerd zijn en zou de Koerdische Democratische Partij gepoogd hebben ook u te ontvoeren. Uw familie zou dan ook omstreeks juli 2004 besluiten om naar Damascus (Syrië) te vluchten.

In 2006 zouden u en uw vader echter onder een valse naam via Turkije naar Nederland reizen. Uw moeder en twee zussen zouden daarop teruggekeerd zijn naar jullie huis in Bagdad. In Nederland aangekomen vroegen zowel u als uw vader op 22 mei 2006 asiel aan. Uw vader werd uitgesloten van internationale bescherming, omdat hij zich ten tijde van het regime van Saddam Hussein schuldig gemaakt zou hebben aan schendingen van de mensenrechten. U daarentegen verkreeg er een tijdelijk verblijfsstatuut geldig voor 5 jaar, meer bepaald van 2 april 2007 tot 2 april 2012, hetgeen echter nog voor die datum werd stopgezet op basis van de verbeterde veiligheidssituatie in Irak. U zou hiertegen in beroep gaan. Tijdens uw procedure in Nederland zou ook uw zus Maysa van Irak naar België komen, waar ze samen met jullie vader op 1 maart 2011 asiel zou aanvragen. Uw vader zijn asielaanvraag werd niet in overweging genomen (Dublin-verdrag) en hij werd uitgewezen naar Nederland waar hij tot op heden illegaal zou verblijven. Uw zus haar asielaanvraag werd geweigerd. Omstreeks juni of juli 2011 werd ook uw weigering bij de Raad van State in Nederland bevestigd. Aangezien de Nederlandse politie u niet met rust liet, zou u op 25 oktober 2011 besluiten om met behulp van het IOM (Internationale Organisatie voor Migratie) vrijwillig naar Irak terug te keren.

Onmiddellijk bij uw aankomst op 26 oktober 2011 zou u in de luchthaven van Bagdad gearresteerd zijn. U werd er opgehaald door speciale troepen die u gedurende 2 dagen vastgehouden zouden hebben in een gevangenis buiten de luchthaven. U werd er mishandeld en ondervraagd. Ze zouden ervan overtuigd geweest zijn dat uw vader zich nog in Irak bevindt en deelneemt aan activiteiten tegen de Iraakse regering. Aan u zouden ze gevraagd hebben waarom u na al die jaren naar Irak terugkeerde en beschuldigden ze u ervan zich tegen de Iraakse regering uitgesproken te hebben op congressen en in de Iraakse ambassade in Nederland. U verklaart dat deze behandeling te wijten is aan het feit dat u soenniet bent, de vroegere functie van uw vader ten tijde van het regime van Saddam Hussein, alsook omdat de Iraakse autoriteiten u en uw vader van samenwerking met de oppositie tegen het huidige Iraakse regime verdenkt. Toen u 2 dagen later, op 28 oktober 2011, zondermeer werd vrijgelaten, keerde u voor het eerst terug naar uw ouderlijk huis. De dag daarop, op 29 oktober 2011, zou u naar het ziekenhuis gaan om uw verwondingen te laten verzorgen. U werd er gedurende 5 dagen opgenomen en pas op 2 december 2011 uit het ziekenhuis ontslagen. Vervolgens zou u opnieuw uw intrek nemen in uw vroegere huis. U zou in die periode stevast achtervolgd zijn door een wagen met 3 inzittenden. Volgens uw verklaringen zou het om een overheidsauto gaan.

Ongeveer 1 week na uw vrijlating uit de gevangenis zou u contact opgenomen hebben met de al-Rafidain mensenrechtenorganisatie. Uit tijdgebrek zou de voorzitter van de organisatie u gevraagd hebben om een tweede afspraak te maken, waardoor u die dag zelf nog geen officiële klacht neerlegde.

Nog 1 week later ongeveer tussen 15 en 20 november, u vermoedt dat het op 16 november 2011 was, zou men getracht hebben u te vermoorden toen u op terugweg was van het ziekenhuis. Vanuit een privé-auto van het merk KIA zou u beschoten zijn terwijl u aan het rijden was. Omwille van de vele getuigen sloeg de wagen daarop meteen op de vlucht, waardoor ze niet gezien hadden dat u nog leefde. U besloot daarop onmiddellijk onder te duiken bij uw vriend Amr in de wijk al-Jamiaa. Uw burens zouden u diezelfde dag nog gebeld hebben met het nieuws dat troepen van de premier thuis de deuren geforceerd hadden op zoek naar u. Ze zouden uw documenten en laptop meegenomen hebben.

Ondergedoken bij Amr zou u beslissen om hetgeen u overkomen was publiek te maken via de media. U zou eerst via Amr lokale kranten contacteren, maar geen van hen durfde hierover te berichten. Een journalist bij één krant zou uw verhaal wel doorgegeven hebben aan een internetkrant die vanuit

het buitenland opereert en die daarop zelf contact met u opnam. Op 12 december 2011 zou u op uw tweede afspraak bij de mensenrechtenorganisatie in de wijk van uw vriend, het al-Rafidain Center, officieel klacht neerleggen. Op 15 december 2011 kwam een journalist van de internetkrant al-Hadith, Mohamed Anaimi, u dan interviewen en ongeveer een maand later werd het artikel online gepubliceerd.

Uit vrees voor uw veiligheid in Irak besloot u Irak opnieuw te ontvluchten, hetgeen u op 31 maart 2012 ook zou doen. U verliet Bagdad alleen en zou op illegale wijze via Turkije doorreizen naar België waar u op 10 april 2012 toe zou komen. Diezelfde dag nog vroeg u hier asiel aan. U werd op 16 juli 2012 gehoord op het CGVS. Op 26 juli 2012 diende uw zus Maysa in België een tweede asielaanvraag in op basis van nieuwe elementen. Haar aanvraag werd onontvankelijk verklaard. U verklaart dat uw vader zich heden nog steeds illegaal in Nederland zou ophouden, terwijl uw moeder en uw zus Noor nog steeds in Damascus (Syrië) zouden verblijven.

Ter staving van uw identiteit en uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart (dd. 31/12/2007); uw origineel nationaliteitsbewijs (dd. 08/11/2006; een kopie van uw medisch attest in Irak (dd. 02/11/2011); een internetartikel met een interview voor al-Hadith nieuwscentrum (zonder datum); een kopie van het attest afgeleverd door het al-Rafidain centrum voor de Mensenrechten (dd. 26/10/2011).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u heden nog steeds vreest voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of dat uw vertrek is ingegeven door bedoelde vrees. Volgens uw verklaringen zou de overheid u nog steeds viseren als zoon van een hooggeplaatst Baath-figuur ten tijde van Saddam Hussein en omdat men er u van verdenkt banden te onderhouden met de oppositie in Irak of althans die intentie te hebben. Op de eerste plaats dient opgemerkt te worden dat uw huidige problemen in verband met de vroegere functie van uw vader rechtstreeks verband houden met de reden van uw asielaanvraag in Nederland in 2006. Na grondig onderzoek van uw aanvraag werd het vluchtelingenstatuut u in Nederland geweigerd. Bijgevolg dienen deze feiten niet meer opnieuw door de Belgische asielinstanties beoordeeld te worden. De gronden die toen aan de basis lagen van uw vertrek, met name uw vrees geformuleerd te worden als soenniet en als zoon van een voormalig Baathist, zijn heden niet langer van toepassing. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, is er eind 2011 bijvoorbeeld wel een arrestatiegolf geweest van voormalige Baath-leden. U blijkt hiervan op de hoogte en verwijst hiervoor naar een rapport van Human Rights Watch (CGVS 20). Uit de informatie waarover het Commissariaat beschikt, blijkt echter dat familieleden van deze arrestanten ongemoeid gelaten zouden zijn (zie p. 12-13 in de SRB over voormalige Baath-leden in Irak). In dit verband kan bovendien opgemerkt worden dat uw zus Maysa tijdens haar gehoor voor het CGVS spontaan op geen enkel moment gewag maakte van problemen omwille van het Baath verleden van jullie vader, hetgeen de indruk wekt dat zij deze situatie blijkbaar niet als problematisch ervaren zou hebben (gehoorverslag CGVS 16/07/2012, 15). Meer zelfs, het zou haar er evenmin van weerhouden hebben om bij diezelfde overheid die haar vader en broer blijkbaar zouden viseren te solliciteren voor een functie. De vaststelling dat zij van oktober 2009 tot januari 2011 zonder problemen aangenomen zou zijn bij het Iraakse ministerie van Defensie (gehoorverslag 16/07/2012, 4 en gehoorverslag 17/10/2012, 14), nota bene een overheidsdienst, staft bijgevolg de eerdere informatie dat familieleden van voormalige Baath-leden op zich niet geformuleerd worden. Ter volledigheid kan hier nog aan toegevoegd worden dat volgens de UNHCR-richtlijnen voormalige Baath-leden in Irak niet meer systematisch door gewapende groeperingen geformuleerd worden (zie p. 6 in de SRB over voormalige Baath-leden in Irak).

Wat betreft de meer recente verdenking bij uw terugkeer dat u banden zou onderhouden met de oppositie tegen de Iraakse regering dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over de politieke activiteiten van uzelf en uw vader een dermate vage indruk maakten dat hier geen geloof aan gehecht kan worden. U verklaarde zelf nooit politiek actief geweest te zijn en dus ook geen lid te zijn van de al-Awda partij van uw vader (gehoorverslag CGVS 17/10/2012, 5 en 15). Men zou u beschuldigen kwaad gesproken te hebben over de Iraakse regering, onder meer op congressen in Nederland (gehoorverslag CGVS 16/07/2012, 11-12 en 17/10/2012, 14). De geloofwaardigheid hiervan komt om verschillende redenen ernstig op de helling te staan. Vooreerst is het opmerkelijk dat u uw deelname aan congressen op het tweede gehoor niet meer spontaan aanhaalde als reden waarom u

persoonlijk gevisieerd zou worden door de Iraakse autoriteiten. U zou zich in eerste instantie zelfs maar moeizaam herinneren waarnaar precies verwezen werd toen u er naar gevraagd werd. Verder bleek het uiteindelijk maar om één congres te gaan, waarover u amper verdere informatie kon verstrekken zoals bijvoorbeeld de precieze locatie en datum wanneer dit congres plaatsgevonden zou hebben of wie de sprekers waren. Gevraagd in welke hoedanigheid u zelf deelgenomen zou hebben aan dit congres bleek dit op vraag van uw vader gebeurd te zijn opdat u kennis zou maken met zijn partij (gehoorverslag CGVS 17/10/2012, 14). Op de vraag hoe de Iraakse autoriteiten dit te weten gekomen zou zijn, antwoordde u dat de medewerkers van de Iraakse ambassade tot de Iraakse mukhabarat behoren en in die functie zoiets moeten weten (gehoorverslag CGVS 17/10/2012, 15). Een eerder vage en blote bewering die de vraag doet rijzen waarom ze er tot op heden nog niet achter gekomen zouden zijn dat uw vader zich in Nederland en dus niet langer in Irak bevindt.

Bovendien rijzen er ernstige twijfels omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u recent nog daadwerkelijk naar Irak teruggekeerd zou zijn. Ondanks uw korte verblijf in Irak kon u eerst en vooral geen zicht geven op veiligheidsincidenten die zich in die periode voorgedaan zouden hebben in de wijk(en) waar u verbleef. Nochtans was u meerdere jaren weggeweest uit Irak, waardoor u in het geheel niet gewend geweest kunt zijn aan dergelijke incidenten. Niettemin maakte geen enkel incident danig indruk op u om het te onthouden, aangezien u hiernaar gevraagd enkel een zeer algemeen en vaag antwoord gaf dat evenzeer uit een algemeen veiligheidsrapport op het internet had kunnen komen, namelijk dat 'de plaats waar u woonde gecontroleerd wordt door een overheid van sjiieten en dat de soennieten daar vervolgd worden'. Zo zou er 'dikwijls op de hoofdstraat een bermbom gezet zijn, met als doelwit belangrijke personen of verantwoordelijken'. Gevraagd naar een concreet voorbeeld van een dergelijk incident met een bermbom dient u echter het antwoord schuldig te blijven (gehoorverslag CGVS 16/07/2012, 8).

Voorts beschikt u over geen enkel officieel document om uw terugkeer naar Irak te staven. Uw identiteitsdocumenten dateren nog van voor uw terugkeer naar Irak en werden - ondanks hun officiële karakter - probleemloos afgeleverd zonder dat u op dat moment persoonlijk in Irak aanwezig was. Wat de twee attesten betreft die u neerlegt, dient opgemerkt te worden dat het louter kopieën betreft waardoor hun bewijswaarde relatief is. In Irak zou u gebruik gemaakt hebben van kopies van een oude woonst- en oude rantsoenkaart op naam van uw vader, meer bepaald om een sim-kaart aan te kopen. U verklaarde dat uw moeder deze twee ongeveer een jaar geleden nog vernieuwd zou hebben. Uw onwetendheid over de noodzakelijke jaarlijkse verlenging van een rantsoenkaart roept echter ernstige vragen op, temeer omdat de geldigheid op deze kaarten zelf vermeld staat (gehoorverslag CGVS 17/10/2012, 8-9).

Deze algehele indruk wordt nog versterkt door tegenstrijdige verklaringen die u aflegde met betrekking tot uw ouderlijk huis in Bagdad. Hoewel u op het eerste gehoor eerst verklaarde dat uw moeder en zussen naar het ouderlijk huis teruggekeerd zouden zijn, wijzigde u dat op het einde van het gehoor naar de verklaring dat ze na 2006 niet terugkeerden naar hetzelfde huis omdat dit verhuurd werd (gehoorverslag CGVS 16/07/2012, 4 en 21). Op het tweede gehoor verklaarde u dan weer dat uw familie het ouderlijk huis in Bagdad pas 4 maanden voor uw komst naar Irak verlaten zou hebben en het sindsdien leeg stond (gehoorverslag CGVS 17/10/2012, 3). Dermate inconsistente verklaringen van uwentwege stellen het CGVS dan ook niet in staat een duidelijk zicht te krijgen op dit onderdeel van uw relaas en doen afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Wat er ook van zij, uw keuze om naar dat adres in Bagdad terug te keren is op zijn minst opmerkelijk, aangezien de rest van uw familie Bagdad nog vrij recent verlaten zou hebben omwille van problemen.

Wat er ook van zij, zelfs indien u teruggekeerd zou zijn naar Irak, dan nog komen uw verklaringen over de problemen die u daar sinds uw aankomst ondervonden zou hebben danig op de helling te staan. Vooreerst wat betreft uw arrestatie onmiddellijk bij uw aankomst op de luchthaven van Bagdad rijst de vraag waarom ze u zouden viseren. Volgens uw verklaringen zouden ze u als een verdachte beschouwen omwille van de vroegere en huidige politieke activiteiten van uw vader, meer bepaald zijn vroegere hoge positie binnen het Baath-regime en zijn huidige rol binnen de Awda-partij (gehoorverslag CGVS 17/10/2012, 5). Ze zouden er bovendien van overtuigd geweest zijn dat uw vader zich nog steeds in Irak zou bevinden en u dan ook na 2 dagen opnieuw vrijgelaten hebben in de hoop dat u ze naar uw vader zou leiden (gehoorverslag CGVS 16/07/2012, 10 en 18), al verklaarde u de tweede keer dat ze u vrijgelaten zouden hebben om na te gaan met wie u zou spreken en zodoende meer onderzoek te doen naar u (gehoorverslag CGVS 17/10/2012, 8). De vraag rijst niettemin waarom ze u na amper twee weken alsnog zouden proberen te vermoorden. Als verklaring hiervoor gaf u op het eerste gehoor als reden dat u schaduwen tot dan toe niets opgeleverd had, waardoor ze u dan toch

wilden vermoorden (gehoorverslag CGVS 16/07/2012, 20). Op het tweede gehoor zou u daarentegen plots verklaren dat ze door u continu te volgen er achter gekomen moesten zijn dat u al een week na uw vrijlating een klacht had ingediend bij een mensenrechtenorganisatie (gehoorverslag CGVS 17/10/2012, 10). Er dient echter opgemerkt te worden dat u tijdens het eerste gehoor blijkbaar 'vergeten' zou zijn om over die eerste afspraak met de voorzitter van de mensenrechtenorganisatie in kwestie te vertellen, naar eigen zeggen omdat uw klacht toen nog niet opgetekend werd (gehoorverslag CGVS 17/10/2012, 9-10).

Met betrekking tot uw arrestatie kunnen bovendien nog een aantal bevreemdende argumenten aangehaald worden die uw verklaringen hieromtrent verder op de helling zetten. Ten eerste is het opmerkelijk dat u onmiddellijk na uw vrijlating op 28 oktober 2011 gewoon naar uw ouderlijk huis zou gaan en pas de volgende dag naar het ziekenhuis, ondanks uw verwondingen waarvoor u vervolgens bijna een week in het ziekenhuis zou moeten blijven zijn (gehoorverslag CGVS 16/07/2012, 11). Het medisch attest dat u neerlegde ter staving van uw ziekenhuisopname betreft bovendien louter een kopie, waardoor de bewijswaarde ervan eveneens relatief is. Bovendien verschaft dit attest geen enkele informatie over de oorzaak van de verwondingen die u opgelopen zou hebben.

Ten tweede kon u geen afdoende antwoord geven op de vraag waarom u op geen enkel moment overwogen heeft contact op te nemen met het IOM, ondanks de ernst van de problemen die zich tijdens uw verblijf in Irak gesteld zouden hebben. U bleek nochtans op de hoogte van het bestaan van een IOM-kantoor in de Karada-wijk in Bagdad, maar ging er eenvoudigweg van uit dat ze daar niets voor u konden doen (gehoorverslag CGVS 17/10/2012, 7 en 15). Een opmerkelijke verklaring gezien de ernst van de door u aangehaalde problemen. Daarbij komt nog dat u evenmin klacht wenste in te dienen bij de politie, omdat u vreesde dat de overheid op die manier zou weten dat u de aanslag overleefd had en omdat u op het politiebureau niet over uw vader wilde vertellen (gehoorverslag CGVS 16/07/2012, 11). Een dergelijke bezorgdheid strookt echter niet met uw daaropvolgende beslissing om uw verhaal in de media te brengen, waarbij uw naam, de naam van uw vader en een foto van uzelf in een onlinekrant verschenen zou zijn (gehoorverslag CGVS 16/07/2012, 13). Uw uitleg dat u besloot om naar de media te stappen omdat 'de media de sterkste macht is' (gehoorverslag CGVS 17/10/2012) sprak u bovendien zelf meermaals tegen door te verklaren dat de pers in Irak aan handen en voeten gebonden is door de Staat (gehoorverslag CGVS 16/07/2012, en 17/10/2012, 11).

Verder kunnen ook bij uw verklaringen over de aanslag op uw leven ernstige vraagtekens geplaatst worden. Gezien de ernst van dit feit en de vaststelling dat u uw verhaal hierover in de daaropvolgende weken verschillende keren gedaan zou hebben aan verschillende personen is het vreemd dat u geen datum kunt kleven op dit incident. Dit staat in scherp contrast met uw consistente en precieze tijdsaanduidingen met betrekking tot uw ziekenhuisopname en uw (tweede) klacht bij de al-Rafidain mensenrechtenorganisatie, al is het opvallend dat dit net de twee gebeurtenissen betreft waarvoor u over documenten (kopies) beschikt. Uw uitleg dat u te veel meegemaakt heeft om zich alles goed te herinneren (gehoorverslag CGVS 17/10/2012, 10), verklaart niet waarom u dan geen beroep zou kunnen doen op de vriend in Bagdad om uw geheugen op te frissen, aangezien u sinds de dag van de aanslag bij hem in zou wonen en hij u bij alle daaropvolgende stappen die u ondernam geholpen zou hebben. Zelfs tijdens het tweede gehoor bleek u even vaag over de tijdssituering. Uw klaarblijkelijke desinteresse om de feiten ook voor uzelf opnieuw helder te kunnen situeren doet dan ook afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid ervan.

Deze indruk wordt nog versterkt door uw tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de aanval op zich. Zo zou u op het eerste gehoor verklaren de kledij van uw aanvallers niet gezien te hebben, in tegenstelling tot het tweede gehoor waar u spontaan vertelde dat ze geen uniform droegen maar in burger waren, terwijl u aan de journalist kort na de aanslag verklaard zou hebben dat ze wel degelijk officiële kleren droegen (gehoorverslag CGVS 16/07/2012, 17 en 17/10/2012, 9 en internetartikel in de groene map).

Wat betreft de huiszoeking die zich diezelfde dag nog voorgedaan zou hebben in uw ouderlijk huis, dient opgemerkt te worden dat u zich hiervoor louter op de telefonische verklaringen van uw burens baseert (gehoorverslag CGVS 16/07/2012, 11 en 17/10/2012, 14).

Voorts wat betreft uw verdere verklaringen betreffende de stappen die u in Irak ondernomen zou hebben om uw zaak openbaar te maken, legde u dermate vage en tegenstrijdige verklaringen af dat ook daaraan geen geloof gehecht kan worden. De eerste keer zou u verklaren dat Amr maar één Iraakse krant gecontacteerd zou hebben (gehoorverslag CGVS 16/07/2012, 12), terwijl dit er bij uw

tweede gehoor plots 4 à 5 zouden zijn (gehoorverslag CGVS 17/10/2012, 11). Alle contacten met de media situeerde u op het tweede gehoor bovendien in januari – februari 2012 en niet in december 2011 zoals tijdens het eerste gehoor (gehoorverslag CGVS 16/07/2012, 13 en 17/10/2012, 11). Daarbij komt nog dat u geen duidelijk antwoord kon geven op hoe en wie Amr precies gecontacteerd zou hebben bij een lokale krant (gehoorverslag CGVS 16/07/2012, 12 en 17/10/2012, 11). Nochtans zou er redelijkerwijs toch van u verwacht mogen worden beter op de hoogte te zijn van de pogingen die door uw vriend ondernomen werden in een kwestie die u persoonlijk aanbelangt. Over de internetkrant al-Hadith blijkt u evenmin veel informatie te kunnen verschaffen. U kent enkel de naam van de journalist en weet te vertellen dat hij in het buitenland woont, u vermoedt in Egypte. Over de verschijningsdatum van dit internetartikel zou u eveneens tegenstrijdige verklaringen afleggen, namelijk een maand na het interview volgens uw verklaringen tijdens het eerste gehoor versus enkele dagen na het interview op het tweede gehoor. Uw argument dat u dit artikel pas gelezen zou hebben bij uw aankomst in België in april 2012 kan deze tegenstrijdigheid niet weerleggen, aangezien u de tweede keer zou verklaren dat de journalist u enkele dagen na het interview persoonlijk laten weten zou hebben dat het artikel online stond. Dit terwijl u op het eerste gehoor nog verklaarde geen contact meer met de krant of journalist in kwestie gehad te hebben na het interview (gehoorverslag CGVS 16/07/2012, 13 en 17/10/2012, 12). Uit het online artikel zelf kan niet opgemaakt worden wanneer het verschenen zou zijn. Bovendien komt de ernst van de journalist en zodoende van het artikel danig op de helling te staan door de vaststelling dat er in zeer vage bewoordingen over uw problemen wordt bericht. Zo staat bijvoorbeeld niet opgegeven wanneer het incident plaatsgevonden zou hebben, noch een concrete verwijzing naar de mensenrechtenorganisatie waarop u een beroep gedaan zou hebben (gehoorverslag CGVS 17/10/2012, 12).

Wat betreft uw verklaringen over die welbepaalde mensenrechtenorganisatie, de al-Rafidain organisatie, legde u eveneens vage en tegenstrijdige verklaringen af. U omschrijft al-Rafidain als 'een juridische organisatie die zelf lid zou zijn van een internationale organisatie en actief zou zijn in verband met mensenrechtenschendingen in Irak. Gevraagd om welke internationale mensenrechtenorganisatie het zou gaan, zou u het antwoord schuldig moeten blijven. Hoewel Al-Rafidain dergelijke klachten zou 'opvolgen en overmaken aan hogere instanties', meer bepaald 'aan het Iraakse parlement en verschillende internationale organisaties', blijkt u ook in dit verband niet echt op de hoogte te zijn om welke organisaties het bijvoorbeeld zou gaan (gehoorverslag CGVS 16/07/2012, 13-14). Uw verwachting dat het CGVS contact zou opnemen met deze organisatie om hier meer over te weten te komen, staat bovendien haaks op de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zelf alle mogelijke elementen en bewijsstukken aan te dragen om zijn verklaringen op overtuigende wijze te onderbouwen (gehoorverslag CGVS 17/10/2012, 12). Uw onwetendheid doet bovendien afbreuk aan het door u aangehaalde engagement om het wangedrag door de Iraakse overheid op legale wijze op internationaal niveau aan te willen klagen (gehoorverslag CGVS 16/07/2012, 14 en 17/10/2012, 9). Opzoekingen door het CGVS met betrekking tot deze mensenrechtenorganisatie leverde trouwens amper resultaat op, niet in het minst aangezien de website van de organisatie zoals vermeld op het door u neerlegde attest niet meer in gebruik blijkt te zijn.

De geloofwaardigheid van uw démarches bij deze mensenrechtenorganisatie komt nog meer op de helling te staan door een tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Een eerste tegenstrijdigheid betreft uw verklaring dat de organisatie nog in mei 2012 contact met u opgenomen zou hebben voor een stand van zaken (gehoorverslag CGVS 17/10/2012, 12-13), terwijl u de eerste keer verklaarde geen contact meer gehad te hebben met hen en bijgevolg ook geen melding maakte van een dergelijke email (gehoorverslag CGVS 16/07/2012, 14). Ondanks dat u gevraagd werd deze mail alsnog aan het CGVS door te spelen indien u deze nog terug zou vinden, heeft u tot op heden nagelaten om dit te doen (gehoorverslag CGVS 17/10/2012, 13).

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk

verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012). Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u hebt neergelegd in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs staven louter uw identiteit en herkomst hetgeen door het CGVS niet in twijfel getrokken wordt. Het attest van het al-Rafidain center for ensuring human rights alsook het medisch attest dat u neerlegde betreffen louter kopies, waardoor hun bewijswaarde relatief is. Bovendien blijft men in het eerste attest behalve over de arrestatie eerder vaag over de 'gevaarlijke situaties waarmee u tijdens uw verblijf in Bagdad geconfronteerd zou zijn'. Het medisch attest op haar beurt verschaft geen enkele informatie over de oorzaak van de verwondingen die u opgelopen zou hebben. Wat er ook van zij, dergelijke documenten kunnen op zich de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. In het kader van een asielverzoek hebben documenten immers enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze attesten op zich dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling, stelt verzoeker, na een korte herhaling van enkele feitelijke gegevens en procedurele voorgaanden, dat het kort door de bocht is om te stellen dat Nederland reeds uitspraak heeft gedaan over de 'veilige' situatie in Irak, dat het immers de feiten zijn na zijn vrijwillige terugkeer – op de luchthaven van Bagdad werd hij gearresteerd en gefolterd, bovendien werd hij twee weken later het slachtoffer van een poging tot moord – die hem hebben doen vrezen dat er een reëel risico is tot vervolging wegens zijn soennitisch geloof en zijn politieke overtuiging. Hij vervolgt dat hem verweten wordt dat hij geen contact heeft opgenomen met het IOM, dat hij wel degelijk contact heeft opgenomen met een mensenrechtenorganisatie, namelijk Al-Rafidain en dit zelfs tweemaal. Verzoeker voert aan dat het hem eveneens wordt verweten dat hij zichzelf tegenspreekt wanneer hij enerzijds verklaart dat hij bij de politie geen klacht wenste neer te leggen omdat de overheid op die manier zou weten dat hij de aanslag op zijn persoon overleefd had terwijl hij wel de media contacteerde om zijn verhaal te publiceren terwijl hij eveneens verklaarde dat de pers in Irak beïnvloed is door de staat. Verzoeker stelt dat het enkel in een online krant is verschenen, dat dit een geheel andere media is dan de klassieke pers, dat internet het medium bij uitstek is om ongenoegen over de werking van 'het systeem' aan te klagen, dat de politie immers een autoriteit is en dat de klassieke media staatsgekleurd zijn, dat het enige medium dat opposanten rest, het internet is. Bovendien is de situatie in Irak, volgens verzoeker, hoewel het Amerikaanse leger is teruggetrokken, nog steeds dramatisch en wijst erop dat het Commissariaat-generaal zelf in haar weigeringsbeslissing schrijft dat *"In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen"* en dat *"Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd"* alsook dat *"de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is"*. Voor verzoeker is het dan ook onbegrijpelijk dat het Commissariaat-generaal aan verzoeker de vluchtelingenstatus heeft geweigerd.

Aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut, poneert verzoeker dat Irak naar aanleiding van het verstrijken van de termijn voor het opstellen van een grondwet in grote onzekerheid is gevallen, dat hierdoor de Soennitische Irakezen steeds te kampen krijgen met ernstige vormen van geweld, dat ook hij uiteraard niet gespaard zal blijven van dit geweld, dat hij immers al tweemaal zijn geliefde geboorteland heeft moeten ontvluchten.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève (hierna: vluchtelingenverdrag) te erkennen en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker een kleurenkopie van zijn paspoort alsook een kopie van zijn attest van immatriculatie.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.5.1. Waar verzoeker meent dat het kort door de bocht is om te stellen dat Nederland reeds uitspraak heeft gedaan over de 'veilige' situatie in Irak, dat het immers de feiten zijn na zijn vrijwillige terugkeer die hem hebben doen vrezen dat er een reëel risico is tot vervolging wegens zijn soennitisch geloof en zijn politieke overtuiging, gaat verzoeker voorbij aan het geheel van de motieven van de bestreden beslissing. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker antwoordde op de vraag welke problemen hij had gekend tijdens zijn laatste verblijf in Irak, hij stelde dat hij nadat hij bevestigd had dat hij de zoon was van zijn vader, hij werd meegenomen naar een kamer waar hij moest wachten tot speciale troepen hem kwamen arresteren (gehoorverslag CGVS 16/07/2012, p. 10), dat verzoeker tijdens het tweede gehoor op 17 oktober 2012 (p. 4) ook aangeeft *'Dan heeft hij gevraagd of ik de zoon van Y.A. (...) ben. Ik zei ja. De naam was daar en ik kon niet ontkennen. (...) Er kwam iemand van die speciale eenheid (...) en zij hebben me gevraagd mee te gaan'*, dat hij op de vraag waarom ze hem wilden vermoorden, onder andere antwoordde dat zijn vader een belangrijke persoon van het oude regime is en *'ze waren bang dat ik een politieke verbinding heb'* (gehoorverslag CGVS 16/07/2012, p. 20) en hij op de vraag waarom ze hem viseren antwoordde *'Ze verdenken mij, ik vermoed dat ze me verdenken dat ik lid van die oude partij samen met mijn vader, omdat ik 6 jaar in Nederland heb gewoond. Ze hebben informatie over de partij die terug opgericht is in Europa. Ze hebben zeker informatie dat mijn vader lid is van die partij en mijn vader had de positie van generaal bij de amn al amna. Daarom, iemand als mijn vader onder het bewind van Saddam Hussein zo een hoge positie had en nu in het buitenland had hij ook een grote rol bij de oprichting van de oppositiepartij en de zoon is terug in Irak. Daarom zitten ze achter mij aan'*. Gezien voorgaande verklaringen van verzoeker kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat zij motiveerde aangaande het nog steeds gevisieerd worden door de overheid als zoon van een hooggeplaatst Baath-figuur ten tijde van Saddam Hussein. De commissaris-generaal stelde dienaangaande terecht dat de huidige problemen in verband met de vroegere functie van zijn vader rechtstreeks verband houden met de reden van zijn asielaanvraag in Nederland in 2006, doch dat *"Na grondig onderzoek van uw aanvraag werd het vluchtelingenstatuut u in Nederland geweigerd. Bijgevolg dienen deze feiten niet meer opnieuw door de Belgische asielinstanties beoordeeld te worden. De gronden die toen aan de basis lagen van uw vertrek, met name uw vrees gevisieerd te worden als soenniet en als zoon van een voormalig Baathist, zijn heden niet langer van toepassing. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, is er eind 2011 bijvoorbeeld wel een arrestatiegolf geweest van voormalige Baath-leden. U blijkt hiervan op de hoogte en verwijst hiervoor naar een rapport van Human Rights Watch (CGVS 20). Uit de informatie waarover het Commissariaat beschikt, blijkt echter dat familieleden van deze arrestanten ongemoeid gelaten zouden zijn (zie p. 12-13 in de SRB over voormalige Baath-leden in Irak). In dit verband kan bovendien opgemerkt worden dat uw zus Maysa tijdens haar gehoor voor het CGVS spontaan op geen enkel moment gewag maakte van problemen omwille van het Baath verleden van jullie vader, hetgeen de indruk wekt dat zij deze situatie blijkbaar niet als problematisch ervaren zou hebben (gehoorverslag CGVS 16/07/2012, 15). Meer zelfs, het zou haar er evenmin van weerhouden hebben om bij diezelfde overheid die haar vader en broer blijkbaar zouden viseren te solliciteren voor een functie. De vaststelling dat zij van oktober 2009 tot januari 2011*

zonder problemen aangenomen zou zijn bij het Iraakse ministerie van Defensie (gehoorverslag 16/07/2012, 4 en gehoorverslag 17/10/2012, 14), nota bene een overheidsdienst, staft bijgevolg de eerdere informatie dat familieleden van voormalige Baath-leden op zich niet geviseerd worden. Ter volledigheid kan hier nog aan toegevoegd worden dat volgens de UNHCR-richtlijnen voormalige Baath-leden in Irak niet meer systematisch door gewapende groeperingen geviseerd worden (zie p. 6 in de SRB over voormalige Baath-leden in Irak).” Vervolgens dient erop gewezen dat voorgaande slechts een onderdeel van de motivering betreft en dat uit de lezing van het geheel van de motieven duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal ruimschoots motiveerde betreffende de feiten die na zijn vrijwillige terugkeer gebeurden en die verzoeker hebben doen vrezen voor vervolging.

2.5.2. In zoverre verzoeker aanvoert dat het hem ten kwade wordt geduid dat hij zichzelf tegenspreekt wanneer hij enerzijds verklaart dat hij bij de politie geen klacht wenste neer te leggen omdat de overheid op die manier zou weten dat hij de aanslag op zijn persoon overleefd had terwijl hij wel de media contacteerde om zijn verhaal te publiceren terwijl hij eveneens verklaarde dat de pers in Irak beïnvloed is door de staat en hij deze tegenstrijdigheid tracht te verklaren door het feit dat het interview enkel in een onlinekrant is verschenen, dat dit een geheel andere media is dan de klassieke pers, dat internet het medium bij uitstek is om ongenoegen over de werking van ‘het systeem’ aan te klagen, dat de politie immers een autoriteit is en dat de klassieke media staatsgekleurd zijn, dat het enige medium dat opposanten rest, het internet is, kan hij niet gevolgd worden. Immers blijkt duidelijk uit de verklaringen van verzoeker dat hij geen klacht wou neerleggen of aangifte wou doen bij de politie na de moordpoging omdat ‘ze’ dan zeker zijn dat hij nog steeds leeft en omdat hij zichzelf dan bekend moet maken bij het politiebureau om klacht neer te leggen (gehoorverslag CGVS 16/07/2012, p. 11) alsook dat hij niet naar de politie is geweest omdat hij zich niet wilde blootstellen aan ‘hen’ als zoon van iemand met een hoge positie bij de Baath-partij, dat hij zeker was dat hij gearresteerd zou worden alsook omdat dit zou bewijzen dat hij nog leefde en niet dood was na de moordpoging (gehoorverslag CGVS 17/10/2012, p. 14). Voornoemde verklaringen, waarbij verzoeker de politie niet verwittigd om niet aan te tonen dat hij nog leeft, staan, zoals de commissaris-generaal terecht aangeeft, in contrast met zijn handelwijze de pers te contacteren en een interview te laten verschijnen waarin zijn naam en verblijfplaats uitdrukkelijk vermeld staan (gehoorverslag CGVS 16/07/2012, p. 12-13, gehoorverslag CGVS 17/10/2012, p. 11-13, administratief dossier, stuk 21, document ‘Internetartikel’ + vertaling). Een artikel laten verschijnen, zelfs in een onlinekrant, wat ook een krant is en aldus wordt gelezen, waarin verzoekers naam en verblijfplaats uitdrukkelijk vermeld staan, staat haaks op zijn vrees voor vervolging. Waar verzoeker ter vergoelijking aangeeft dat het interview enkel in een onlinekrant verschenen is, dat de politie een autoriteit is en dat de klassieke media steeds gekleurd is, kan hij aldus niet overtuigen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier eveneens blijkt dat verzoeker eerst contact opnam met één of meerdere lokale (klassieke) kranten om zijn verhaal te laten publiceren, doch dat het de kranten waren die verzoekers verhaal niet wilden publiceren omdat ze problemen gingen krijgen met de overheid (gehoorverslag CGVS 16/07/2012, p. 12 en 17/10/2012, p. 11). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker in eerste instantie de intentie had zijn verhaal te laten publiceren in de lokale (klassieke) pers, zodat zijn argumentatie aangaande het onderscheid tussen ‘klassieke media’ en ‘internet’ steunt op een *a posteriori* verklaring voor zijn gedrag, die aldus geen steun vindt in zijn verklaringen.

2.5.3. Waar verzoeker de motivering van de bestreden beslissing bekritiseert betreffende het feit dat hij geen contact heeft opgenomen met het IOM en dienaangaande verklaart dat hij wel degelijk contact heeft opgenomen met een mensenrechtenorganisatie, namelijk Al-Rafidain en dit zelfs tweemaal, stelt de Raad vast dat hij met voorgaande kritiek geen afbreuk doet aan de concrete motivering van de bestreden beslissing dienaangaande, met name *‘Ten tweede kon u geen afdoende antwoord geven op de vraag waarom u op geen enkel moment overwogen heeft contact op te nemen met het IOM, ondanks de ernst van de problemen die zich tijdens uw verblijf in Irak gesteld zouden hebben. U bleek nochtans op de hoogte van het bestaan van een IOM-kantoor in de Karada-wijk in Bagdad, maar ging er eenvoudigweg van uit dat ze daar niets voor u konden doen (gehoorverslag CGVS 17/10/2012, 7 en 15). Een opmerkelijke verklaring gezien de ernst van de door u aangehaalde problemen.’*

2.5.4. Het is overigens het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten dat verzoeker er niet in slaagde om zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

2.6. De overige motieven van de bestreden beslissing, meer bepaald deze met betrekking tot de politieke activiteiten van verzoeker en zijn vader, de twijfels omtrent recente terugkeer naar Irak, het gebrek aan officiële documenten om de terugkeer naar Irak te staven, tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot het ouderlijk huis in Bagdad, de moordpoging, de ondernomen stappen om de zaak openbaar te maken en de verklaringen omtrent de mensenrechtenorganisatie Al-Rafidain, die evenzeer allen steun vinden in het administratief dossier worden door verzoeker ongemoeid gelaten en blijven derhalve onverminderd overeind.

2.7. Verder betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

Betreffende de stukken die verzoeker neerlegt als bijlage bij zijn inleidend verzoekschrift, stelt de Raad vast dat de kleurenkopie van het paspoort enkel betrekking heeft op verzoekers identiteit en herkomst, hetgeen niet betwist wordt en dat het attest van immatriculatie opgesteld is door de Belgische overheid op basis van de verklaringen van verzoeker, zodat dit geen bewijs vormt van verzoekers identiteit of afkomst.

2.8. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.9. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers uit Bagdad in Centraal-Irak actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin.

Waar verzoeker meent dat de situatie in Irak nog steeds dramatisch is en hiervoor verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing maar meent dat het onbegrijpelijk is dat de commissaris-generaal aan verzoeker de vluchtelingenstatus heeft geweigerd, dient opgemerkt te worden dat verzoeker uitgaat van een selectieve lezing van de motieven van de bestreden beslissing. Hij slaagt er echter niet in aan te tonen dat de motivering, in zijn geheel genomen, onjuist zou zijn.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat Irak naar aanleiding van het verstrijken van de termijn voor het opstellen van een grondwet in grote onzekerheid is gevallen, dat hierdoor de Soennitische Irakezen steeds te kampen krijgen met ernstige vormen van geweld, dat ook hij uiteraard niet gespaard zal blijven van dit geweld, dat hij immers al tweemaal zijn geliefde geboorteland heeft moeten ontvluchten, slaagt hij er evenmin in de motivering van de bestreden beslissing aangaande de veiligheidssituatie in Bagdad in Centraal-Irak te weerleggen.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER